

нужда на офицеритѣ: отпусчица, блажно или друго.

Понѣкога се случваше, и то доста често, майорѣтъ да не е разположенѣ, както това може да се случи съ всѣки човѣкъ. Точно тогава, когато никой не смѣе съ прѣстъ да мрѣдне, както се казва, Ицата, безѣ желание да дразни, бавно повдига лулата си, слага я въ устата си и спокойно, като погледне наоколо, ще каже: — „Ехѣ, господинѣ майорѣ, какѣвъ смисълѣ има да губимѣ настроението си, утре може би ще трѣбва да се мре, за...“

— Мълчете, прекъсна го началството — когато войната свѣрши, ще си кажете мнението.

Не се мина много и Ицата пакѣ почна да мълви:

— Като гледамѣ тия тулчански агѣнца, та свѣтъ ми се вие... кога ще ги ядемѣ... утре бой ни чака... поститѣ вече минаватѣ, безѣ блажно да...

— Поручикѣ Стефановѣ — обѣрна се строго дружинниятѣ — или говорете високо да ви чуя — или мълчете.

Ицата смукна дълбоко изѣ лулата, удари око къмѣ фланга и добави:

— Ако позволите, господинѣ майорѣ, да кажа и високо... та казвахѣ на младитѣ — стига инертностѣ, малко оживление на духа. Едно патрулно нападение да предприемемѣ